

Razumeti

i

podržati

Razumeti i podržati

Urednica:

Marijana Šerer

Prevod:

Milena Otašević

Dizajn i prelom:

Tamara Gavrilović

Štampa:

Outline Creative

Tiraž:

100

Beograd, 2015.

SADRŽAJ

<i>“Nikada nisam ni pomišljala da ću imati gej dete“</i>	<i>9</i>
<i>“Smogao sam hrabrosti da se autujem našoj crkvenoj zajednici”..</i>	<i>11</i>
<i>“Mislila sam da sam kul”</i>	<i>12</i>
<i>“Imam nešto da vam kažem”</i>	<i>14</i>
<i>„Da li će biti usamljen? A šta je sa AIDSom?“</i>	<i>16</i>
<i>„Strah me je sprečavao da progovorim“</i>	<i>17</i>
<i>„Kada sam počela da saznajem više, prestala sam da se krijem“ ..</i>	<i>18</i>
<i>„On je naš sin i uvek ćemo ga voleti“</i>	<i>19</i>
<i>„Naučili smo kako da podržimo naše transrodno dete“</i>	<i>21</i>
<i>„Niko od nas nije znao nekoga ko se identifikovao kao gej“</i>	<i>22</i>
<i>„Kao roditelji osećali smo se usamljeno, grozno usamljeno“</i>	<i>23</i>
<i>„Srce mi se slomilo na pomisao da se mučio sa tim“</i>	<i>24</i>
<i>„Vaše dete će uvek biti vaše dete“</i>	<i>25</i>
<i>„Ponosna sam na svoju ćerku što nije deo većine“</i>	<i>27</i>
<i>„Borite se ljubavlju - putovanje jedne majke“</i>	<i>28</i>
<i>„Obećavam da ću zaustaviti svet kada počne glupavo da razmišlja“</i>	<i>33</i>
<i>„Iznenada sam shvatio koliko je hrabra i plemenita što je to podelila tako otvoreno sa mnom“</i>	<i>35</i>

“Nikada nisam ni pomišljala da ću imati gej dete“

– Peti Triviso Vilijams

Negde sredinom 1980ih moja polusestrami je rekla da je moj polubrat gej. Nisam bila šokirana. Nisam tugovala. Jednostavno sam to prihvatila. Jednostavno sam ga volela jer sam ga volela. Zbog mog iskustva sa polubratom, kada su moji sinovi odrastali, moj muž i ja smo im prosto rekli da su neki ljudi rođeni da žele da vole suprotni pol a neki žele da vole isti. Sećam se da su moji sinovi rekli: „Mama, ja nisam gej.“ Ali kada je došao pubertet to nije ispalo skroz tačno. Gledala sam svog mlađeg sina kako se bori sa svojim seksualnim identitetom. Na početku je mislio da je biseksualan ali sa 12 ili 13 godina bio je siguran – njegova primarna privlačnost bila je ka drugim muškarcima.

Nikada nisam ni pomišljala da ću imati gej dete. Mislila sam da sam time što imam gej brata već ispunila svoju kvotu gej članova porodice. Ali znala sam da nikada nisam želela da naša deca pomisle da bismo ih odbacili. Ono što sam iskusila nakon što je naš sin postao siguran u svoj seksualni identitet me je iznenadilo. Plakala sam, i onda sam plakala još više. Zatim sam prestala da idem u crkvu jer sam bila jako ljuta na hrišćane zbog njihove osude homoseksualaca. Plakala sam još više. Plakala sam za strejt sinom kog sam izgubila. Plakala sam za unučićima koje nikada neću imati. Plakala sam za odbijanje, bol i strah koje će on iskusiti. Ali nikada nisam plakala pred NJIM. Pred njim smo proslavljali, iznajmili smo film „Kavez za ptice“, pokazala sam mu na internetu sajt organizacije „Lambda“ (za borbu za prava LGBT osoba). I svakog dana sam se zahvaljivala bogu što smo se postarali da naši sinovi znaju da mi smatramo da je biti gej normalna varijacija ljudskog stanja. Naš sin je mogao da dobije podršku od nas tokom buđenja svoje seksualnosti. I kao njegovi roditelji, ko drugi sem nas je trebalo da bude tu da mu da podršku koju je zaslužio i koja mu je bila potrebna.

Ali realnost je da niko ne želi da njihovo dete bude član/članica manjinske grupe koja je izložena groznim predrasudama i opresiji. Normalno je da roditelji osecaju bol zbog bilo kakve teškoće sa kojom se suočava njihovo dete. I zato je normalno da se osećate uznemireno i tužno

kada vam vaše dete, brat, sestra, prijatelj ili prijateljica kažu da su gej. Pored te tuge postoji samo ljubav. Mi volimo svog sina, naravno ne zbog toga što on jeste ili nije nešto posebno već zato što ga volimo. I kada smo jednom prošli kroz fazu tugovanja, negova seksualna orijentacija je postala jednostavno činjenica, samo postoji. To nije ništa drugačije od činjenice da naš stariji sin voli puno da priča. Ili da naša ćerka ima očeve noge. To je samo jedna od njegovih osobina. Naravno da se jos uvek ljutim zbog opresije koju gej ljudi doživljavaju ali se borim sa tim time što sam strastvena i otvorena u borbi za prava gej osoba.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=1264>

“Smogao sam hrabrosti da se autujem našoj crkvenoj zajednici”

– Sveštenik Džeri Miler, regionalni director za PFLAG Južnog Atlantika

Kada smo saznali da je naš sin gej 1980ih ja sam bio sveštenik u Američkoj baptističkoj crkvi u Egzeteru, u saveznoj državi Njuhempšir. Radio sam sa gejevima i lezbejkama koji su pohađali našu versku službu i došao sam do tačke u kojoj sam bio u stanju da saslušam njihove priče i pokušam da im pomognem sa njihovim ličnim problemima. Ali nakon što sam saznao da je naš sin gej, situacija je otišla na potpuno drugi emotivni nivo.

Sada sam morao da pokušam da prihvatim svog sina takvog kakav jeste i da počnem da se nosim sa brigom za njegovu bezbednost i zdravlje kao i da se nosim sa teološkim pitanjima koja okružuju homoseksualizam. To je bio proces koji je trajao 10 godina i većinom u “ormaru”. Kada smo se konačno preselili u Njuhempšir, pronašli smo PFLAG grupu u gradiću u saveznoj državi Masačusets u blizini. Prelazak u drugu saveznu državu davao nam je neku privatnost. Kada smo se dovezli do crkve u kojoj se grupa sastajala, ušli smo što je diskretnije moguće. Nikada neću zaboraviti tu tenziju kada smo sedeli u krugu sastavljenom većinom od roditelja i priznali po prvi put u javnom okruženju da imamo sina koji je gej.

S vremenom smo se polako uključili u rad grupe i osećali se ugodnije sa homoseksualnošću našeg sina, i smogao sam hrabrosti da se autujem našoj crkvenoj zajednici tokom nedeljne propovedi. PFLAG nam je dao alate i ohrabrenje da u potpunosti prihvatimo svog gej sina takvim kakav jeste. Znajući gde bismo bili da nije bilo PFLAG grupe daje mi želju da posvetim veliki deo svog života da pomognem drugim roditeljima na njihovom putu kao i da radim na jednakim pravima za celu našu GLBT porodicu.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=516>

“Mislila sam da sam kul” – Anet Gros, Indijanapolis, Indijana

Kada se moj sin prvo autovao, mislila sam da sam kul. Mislila sam da znam sve što je trebalo da znam o tome kako je biti gej. Bila sam liberalnih shvatanja. Ali u pozadini sam imala neke sumnje koje su ključale: “Da li ću ikada biti baka?”, “Da li će on biti prihvaćen u društvu?”, “Da li mogu da kažem ljudima da je moj sin gej a da me ne osude?”. Želela sam da pokažem prihvatanje pa sam odagnala ove misli. Ali one su se uvek ponovno pojavljivale. Onda mi je neko rekao za PFLAG grupu. I na moje oduševljenje ispalo je da se grupa u Indijanapolisu okuplja na 3 kilometra od moje kuće! Uz strepnju sam otišla na prvi sastanak.

Svidelo mi se ono što sam videla i čula i nastavila sam da dolazim. Naučila sam da da – mogu biti baka. Naučila sam da moj sin zasluži isto poštovanje koje dobija svaki drugi građanin i građanka. Čula sam priče drugih roditelja i kako su se oni nosili kada su se njihova deca “autovala”. I onda mi se nešto fantastično desilo. Postepeno, shvatila sam da sam ponosna na svog gej sina! Kada bih rekla ljudima da je moj sin gej, držala sam glavu visoko podignutu. Time što sam se uključila u PFLAG takođe sam se uključila u živote drugih roditelja gej dece, ali i živote gej, lezbejki, biseksualnih i transrodnih (GLBT) osoba i njihovih porodica. I onda sam učestvovala u svojoj prvoj Paradi ponosa. Koračala sam sa drugim PFLAG roditeljima – držali smo transparent visoko i dok smo koračali posmatrači su nas ohrabivali! Ja sam bila PFLAG majka! Kakav je to bio ponosan osećaj! GLBT osobe su nam prilazile i zahvaljivale nam se na našem radu. Ništa nije moglo da me pripremi za to!

I onda je pre nekoliko godina PFLAG postao deo koalicije “Jednakost Indijane”(Indiana Equality). Njihov cilj je donošenje Pravilnika o ljudskim pravima u Indijanapolisu. Preko PFLEG grupe sam se uključila u JI i upoznala neke neverovatne ljude. Išla sam na JI sastanke i mitinge. Naša PFLAG grupa je sastavila Porodičnu knjigu gde je podelila priče PFLAG roditelja, GLBT osoba i njihovih porodica. I sve vreme, ja sam bila poznata kao PFLAG majka! Nisam samo radila za jednaka prava svog sina – radila sam za jednaka prava za mnoge GLBT muškarce i žene koje sam upoznala i čiji su životi imali uticaj na moj. Bilo je to divno veče kada je Pravilnik o ljudskim pravima donet i više od sto nas je proslavilo našu zajedničku pobedu!

Tako sam se od traženja PFLAG grupe kako bi mi pomogla da naučim o procesu “autovanja” i da dobijem podršku od drugih roditelja, razgranala i postala uključena sa mnogim roditeljima i GLBT osobama. Postala sam zagovornica za LGBT pitanja. Ne plašim se da kažem ljudima kako se osećam po pitanju svog gej sina i po pitanjima vezanim za GLBT zajednicu. Nikada ne bih stigla dovde da nije bilo PFLAG grupe. PFLAG mi je promenio život i učinio me jačom i sigurnijom u moja uverenja.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=517>

“Imam nešto da vam kažem” – Dona Orlard, Mobil, Alabama

Pre osam godina, dok smo se vraćali kući iz bioskopa, moj devetnaestogodišnji sin počeo je da se trese i zgrabio je volan. Veselo raspoloženje se odjednom promenilo kada je rekao: „Imam nešto da vam kažem.“

„Okej.“ Njegov očuh i ja smo klimnuli glavom.

„Ja sam gej.“

Okrenula sam se da pogledam svog lepog sina zbog kog sam samo jednom morala da idem nenadano u školu za 12 godina školovanja. Sada je među najboljim studentima na fakultetu, napreduje na studijama i peva kao tenor i Episkopalnoj crkvi u Birmingemu u Alabami.

Ispočetka je usledio tipičan odgovor. Drečala sam o AIDSu i nemanju unučića. Plakala sam krokodilske suze iste kao one koje je on plakao u tržnom centru kada me je pogledao i otkrio da Deda Mraz ne postoji. Trideset minuta kasnije, pre nego što smo stigli kući, zagrlili smo se i do dana današnjeg ne mogu da zamislim da Bendžamin nije gej.

Doduše, moji strahovi se nisu zaustavili tu. Čak i uz supruga koji mi je pružao puno podrške, ja sam brinula. U najgorem slučaju, ljudi će smatrati da je moj sin pedofil, u najboljem će biti viđen kao komičan lik iz emisije u „Subota uveče“ (Saturday Night Live).

Zapravo, većina stavova o gejevima nisu bili samo prosto bez poštovanja nego su za mene bili potpuno neprihvatljivi. Bila sam uplašena.

„I moraće da napusti Alabamu. Šta ako uđe u pogrešan kafić? Ali, to bi moglo da se desi bilo gde. Moraće da živi daleko od mene, u Njujorku ili San Francisku, zauvek. Barem će biti bezbedan. Šta ako ga neko zaista povredi?“ Bila sam uplašena.

Glas Suzan Klivlend zvučao je opušteno i veselo preko telefona. Tražila sam pomoć u telefonskom imeniku. Nikada nisam čula za grupu za roditelje, porodice i prijatelje lezbejki i gejeva. „Sastajemo se ove subote u Mobilu. Naći ćemo se tamo.“

Sedela sam u malom krugu sa nežnim srcem i puno pitanja. Kada su očevi, majke, sestre, ćerke, braća, gejevi, lezbejke, očusi i maćehe počeli da pričaju, došle su moje suze. „Život je dovoljno težak bez ovoga, bez ovih groznih predrasuda koje vidim svuda. Moji učenici u četvrtom razredu zovu jedni druge pederima. To je najgora uvreda koje mogu da se sete.“ Grupa je samo slušala dok sam ja plakala i govorila.

Pre nego što se sastanak završio, zatekla sam sebe, na veliko iznenađenje, kako sam se dobro ismejala i to je jedan od darova koje Suzan poseduje – da vidi humor u kompleksnosti života.

Moram priznati da se jedan od mojih strahova obistionio. Moj sin će živeti daleko u Holandiji, barem za sada. Ali čak i to je blagoslov za našu porodicu. Ovog leta Bendžamin će se venčati sa Tomom, svojim partnerom sa kojim je u vezi pet godina. Već volimo Toma i radujemo se da upoznamo njegovu porodicu.

Hvala ti PFLAG za to što ste bili tu, ne za život koji sam očekivala već za život koji imam.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=518>

„Da li će biti usamljen? A šta je sa AIDSom?“

– Dodi Goldštajn, Palo Alto, Kalifornija

Sin nam se autovao pre 20 godina, kada je imao 30 godina. Uradio je to na skroz pravi način podsećajući nas da je i dalje ista osoba kao i uvek, uveravajući nas da je siguran da je gej (nakon što smo mi naivno pitali da li je to možda samo faza) i obavestivši nas da je grupa za podršku roditeljima pod nazivom PFLAG uvek dobila ogroman aplauz na Paradi ponosa u San Francisku. Kroz glavu su mi prošle neke brige: nije imao partnera u tom trenutku (sada ima!), da li će biti usamljen? A šta je sa AIDSom?

Zagrlila sam ga i pitala da li bi bilo u redu da ga autujem porodici i prijateljima. Rekao da bi to bilo u redu. U narednih nekoliko godina iskoristila sam svaku priliku da kažem bilo kome da imam gej sina i da je moj život beskrajno obogaćen mojim kontaktima sa gej zajednicom.

Nekoliko godina kasnije, kada sam se penzionisala i tražila nešto značajno što bih mogla da radim, počela sam da idem na sastanke PFLAG grupe i otkrila divne ljude koji su mi i dalje prijatelji. U to vreme ja sam već slavila svog gej sina i nije mi bila potrebna podrška ali mi jeste bio potreban način za politički aktivizam. PFLAG mi je dao strukturu i zajednicu za koju mogu da zagovaram i lako sam našla načine na koje sam mogla da doprinesem.

PFLAG je tu za vas, bilo da je vama potrebna pomoć ili da ste spremni da pomognete drugima.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=519>

„Strah me je sprečavao da progovorim“ – Anonimno

Ja sam majka dva sina i moj stariji sin je gej. Kada mi je rekao da je gej, moj suprug je već bio mrtav nekoliko godina a ja sam radila u inostranstvu. Ta vest me je šokirala i bila sam uplašena da pričam sa drugima o tome.

Na početku, nisam mogla da poverujem i rekla sam mu da ću ga uvek voleti bez obzira na sve. Takođe sam mu rekla da će se „možda promeniti“. Bila sam toliko neupućena u ceo fenomen. Strah da će ga drugi ismevati ili povrediti ga ili da ukoliko se to otkrije da će izgubiti svoj posao me je sprečavao da progovorim. Radila sam ceo dan u kancelariji i onda sam svake večeri neko vreme plakala. Preispitivala sam sebe i svoju „ulogu“ u njegovom životu i njegov „izbor“ za koji sam kasnije naučila da uopšte i nije izbor.

PFLAG mi je vratio ravnotežu kada sam upozala druge roditelje i gej ljude i čula njihove priče sve prilično slične i poznate. Osetila sam kako mi se snaga vraća već tokom prvog sastanka. Imali su knjige koje su bile dostupne da se ponesu kući i takođe smo gledali nekoliko video snimaka. Priče drugih ljudi su bile najbolji izvor informacija i to mi je bilo veoma utešno i osnažujuće. Nakon pohađanja sastanaka tokom nekoliko godina, osetila sam da mi nije više bila potrebna podrška ali sam išla kako bih dala svoju podršku drugima. Takođe sam započela grupu podrške u našoj crkvenoj zajednici koja se sada rasformirala jer sam se preselila ali se nadam da pokrenem novu grupu tu gde sam sad kada razrešim neke zdravstvene probleme.

PFLAG grupa je spasilac koji je skočio u olujno more da izvuče uplašene i one koji ne znaju da plivaju na mirnu obalu. Sada ne propuštam priliku da pomenem da je moj sin gej bilo kome ko napravi podrugljivu opasku o gej ljudima i onda malo popričamo. Uvek me iznenadi koliko puno mojih prijatelja i poznanika imaju gej decu ili rodbinu. Kažu mi da sam im dala hrabrosti da i oni sami progovore.

Preuzeto sa <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=520>

„Kada sam počela da saznajem više, prestala sam da se krijem“

– Širli Lejks, Luivil, Kentaki

Nakon što nam je sin rekao da je gej, ja sam se povukla u svoj sopstveni svet krivice i optuživanja koje su tokom celog mog života gradile crkve i hrišćani koji su govorili neistine o homoseksualnosti i povezivali je sa kriminalom, perverzijom i na kraju sa večnim prokletstvom. Depresija me je pratila svuda kao senka. Strahovi u vezi AIDSa, HIVa, nasilja nad gej ljudima, odbacivanja od strane članova porodice i prijatelja kao i crkve postali su kao kuga u našim životima. PFLAG sastanci su me edukovali kroz različite mesečne programe i dozvolili mi da iskoračim iz senke svojih strahova i da otkrijem da nisam sama. Roditelji su delili svoje priče i ja sam otkrila istinu o homoseksualnosti. Kada sam počela da saznajem više, prestala sam da se krijem.

Na jednom sastanku lokalni gej psihijatar je predstavio program o seksualnom identitetu. Njegovo predavanje je bilo puno varnica jer su prezentovane nove informacije. Nakon sastanka lično sam razgovarala sa njim o raznim pitanjima. Jedna od stvari koje je rekao ostavila je dugotrajan utisak i omogućila mi da shvatim svet sa kojim se mo j sin i svi ljudi homoseksualne orijentacije suočavaju svakodнено. „Hajde da zamislimo da je ceo svet 90% gej i da si ti strejt. Zamisli da se venčaš sa lezbejkom, živiš kao lezbejka i poričeš svoj heteroseksualni identitet kako ne bi bila izložena predrasudama, gubitku posla i ugrožavanju svojih prava. Da li bi mogla da nastaviš da živiš ceo svoj život u strahu da te neko ne otkrije? Da li bi mogla da živiš kao lezbejka? Da li bi pokušala da pronađeš druge koji su slični tebi?“

Bila sam zapanjena ovim scenariom. Sa ovim se suočavaju moj sin i drugi gej ljudi svakog dana. Odgovorila sam: „Ne, ne bih mogla da živim na taj način. Umrla bih.“ On je rekao: „Iz tog razloga gej tinejdžeri i tinejdžerke imaju najveću stopu samoubistava.“

Njegove reči tog dana bile su katalizator koji mi je omogućio da postanem više uključena u promociju jednakosti za homoseksualce. Otključale su vrata iza kojih sam puna straha pobjegla zbog diskriminacije koje društvo vrši nad homoseksualcima. Moja nada za blisku budućnost je da neće više biti potrebe za PFLAGom jer društvo neće više diskriminisati homoseksualce i da će svi razumeti da je gej ljude stvorio bog i da ih voli i da im treba omogućiti jednakost. Do tada, ako ste gej, roditelj gej deteta ili prijatelj ili prijateljica gej ljudi, potrebni ste PFLAGu isto koliko je i on potreban vama.

Preuzeto sa <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=523>

„On je naš sin i uvek ćemo ga voleti“

– Dona i Denis Blaha, Tampa, Florida

Moj suprug i ja smo u srednjim godinama i živimo u Tampi na Floridi. Oboje smo iz Čikaga i upoznali smo se na Univerzitetu u Ilinoisu u Čikagu krajem 1960ih.

Preselili smo se 1970ih u predgrađe gde je većinom srednja klasa zbog dobrih škola i parkova. Mislili smo da bi to bilo odlično mesto da odgajimo decu. Naši sin i ćerka rođeni su sredinom 1970ih. Vaspitani su u prilično tipičnom stilu za srednju klasu.

Moj suprug i ja smo oboje radili i deca su posle škole bila u dnevnom boravku ili u programima posle škole dok su bili u osnovnoj školi. Pohađali su protestantsku nedeljnu školu. Moj muž je bio trener njihovog fudbalskog tima i oboje dece je uživalo igrajući fudbal tokom godina provedenih u osnovnoj školi. Iako smo oboje radili, moj muž i ja smo pokušavali da se bavimo decom koliko god je bilo moguće. Planirali smo godišnje porodično letovanje i posećivali nacionalne parkove i druge lepe predele. Deca su uživala u našim putovanjima. Išli smo na događaje u školi i svako veče jeli kuvanu večeru posle posla/škole. Moj suprug i ja smo naglasili svojoj deci da ne bi trebalo nikada da se plaše da pričaju sa nama o bilo čemu i da ne postoji tema o kojoj ne može da se priča kod kuće.

Nikada nismo imali problema sa decom. Oboje su bili odlični učenici i nikada nisu pravili probleme. Ponekad sam se pitala zašto imam tako neverovatno savršenu decu. Imali smo male nesuglasice ali ništa značajno.

Kada je naš sin bio brucoš na fakultetu, pronašli smo neke slike sa eksplicitnim seksualnim sadržajem na svom kompjuteru. Bilo nam je očigledno da je on gej. Bilo je teško da poverujemo u to jer je uvek imao devojke u srednjoj školi, išao je na sve školske proslave i bio „Mister popularni“. S druge strane, naša ćerka nikada nije bila zainteresovana za izlaske. Bila je introvertna i delovalo je da je mnogo povučenija nego njen brat. Pretpostavili smo da će kasno procvetati i otkriti muškarce na studijama.

Elem, odlučili smo da suočimo svog sina. Kada smo ga suočili sa našim uverenjem da je gej on je počeo da jeca. Svi smo počeli da jecamo. Zagrlili smo ga i rekli mu da ga volimo i da nas nije briga ako je gej. On je naš sin i uvek ćemo ga voleti. Odmah sam pozvala telefonom svog pastora i rekla mu da sam zabrinuta

za AIDS, itd. Naš pastor je bio čovek veoma otvorenih shvatanja i uverio nas je da nemamo razloga za brigu i da je „okej“ biti gej. Rekao nam je za organizaciju roditelja pod nazivom PFLAG. Odmah sam otrčala na internet i pronašla najbližu PFLAG grupu našoj kući. Od tada sam uključena u rad PFLAGa. To je bilo u januaru 1996.

Tri godine kasnije, naša ćerka nam je rekla da je bila u vezi sa ženom i da je tad shvatila da joj se zapravo sviđaju žene i da zato nije nikada bila zainteresovana za muškarce. Ovo je bilo dvostruko iznenađenje. Još jedno gej dete! Pa, bio je to šok ali smo već bili uključeni u PFLAG tako da smo prošli kroz sve to ranije. Sve je bilo okej. Samo smo joj rekli da bude srećna.

Danas su oboje naše dece odrasli i ne žive sa nama. Naša ćerka je singl a naš sin ima divnog dečka. Naša najveća želja je da će jednog dana i naša ćerka naći nekoga da voli do kraja života. U međuvremenu, volimo svoju decu i smatramo da smo jako srećni ljudi. Pronašli smo nove prijatelje u PFLAGu (i gej i strejt) i naši životi su obogaćeni. Rad u PFLAGu je nagrađujući i važan rad jer se tako osećamo kao da pomažemo da svet bude bolje mesto.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=524>

„Naučili smo kako da podržimo naše transrodno dete“

– Dejv i Džoen Parker, Grinsboro, Severna Karolina

Oboje smo u penziji i živimo u Severnoj Karolini. Imamo transrodno dete od 46 godina. Ona se zove Rejčel i živi u Las Vegasu u Nevadi. Naš prvi dodir sa PFLAGom počeo je 2001. godine kada smo saznali da je naše drugo dete u procesu prilagođavanja pola (rođena je kao muškarac).

Draga Saveta je u novinama objavila pismo od transrodne osobe koje govori o samoći. Ona je bila odbačena od strane svoje porodice kada je bila u procesu prilagođavanja. Pogledali smo se, zgrozili se nad takvim tretmanom nečijeg deteta i zakleli se da mi to nikada ne bismo uradili.

Draga Saveta je i predložila PFLAG. Pozvali smo, razgovarali sa lokalnim liderom i otišli smo na svoj prvi sastanak krajem 2001. godine.

Bilo nam je zanimljivo da je PFLAG grupa u Grinsborou imala transrodnu članicu. Pored divne podrške od svih članova PFLAG grupe u Grinsborou i posebne pomoći te transrodne članice dobili smo prihvatanje i naučili kako da podržimo svoje transrodno dete. Ta transrodna članica PFLAGa nas je takođe upoznala sa Asocijacijom „Triad Gender“ čiji smo i danas aktivni članovi.

U oktobru 2002. godine predstavljali smo PFLAG Grinsboro na Nacionalnoj godišnjoj konferenciji PFLAGa u Kolumbusu, Ohajo. Tu smo upoznali mnoge divne transrodne ljude i time je započelo naše putovanje kao aktivista i zagovarača. Volontirali smo za PFLAG Transrodnu mrežu (TNET). Priključili smo se grupi za podršku pod imenom TransPorodica za roditelje transrodne dece gde je Džoen moderatorka.

Pripadamo organizacijama Kampanja za ljudska prava, Jednakost Severna Karolina, i Triad Biznis GLBT organizaciji u severnoj i centralnoj Severnoj Karolini. Lobiramo za GLBT prava na nivou naše savezne država i na federalnim nivoima.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=525>

„Niko od nas nije znao nekoga ko se identifikovao kao gej“

– Vendi Vartes, Vudinvil, Vašington

Kada se naš sedamnaestogodišnji student na razmeni autovao našoj porodici, niko od nas nije znao nekoga ko se identifikovao kao gej. Pozvala sam kancelariju Senatora Džima Mekdermota da potražim pomoć. Spojili su me sa nekim iz lokalne zajednice i dobila sam poziv od PFLAG liderke koja je ponudila da me odvede na ručak. Zatim nas je upoznala sa članom PFLAGa koji je bio gej i u stabilnoj vezi kako bi naš učenik i naša porodica mogli da postavimo pitanja. Na naš prvi sastanak PFLAG grupe došli smo u pratnji liderke i tog gej čoveka kako bismo se osetili podršku.

Deset godina kasnije, naš učenik je naš voljeni usvojeni sin. Ja sam predsednica naše lokalne grupe a moj muž je blagajnik. Učestvovali smo i pomogli smo da se organizuju konferencije i koračali smo u paradama ponosa sa PFLAGom. Nisam ni mogla da predvidim koliku će ulogu PFLAG imati u našim životima niti koliko će nam dragi postati prijatelji koje smo upoznali preko PFLAGa.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=526>

„Kao roditelji osećali smo se usamljeno, grozno usamljeno.“

– Anonimno

Očajni, poraženi i disfunkcionalni bio bi najtačniji opis nas kao roditelja nakon objave našeg dvadesetosmogodišnjeg sina da je on, zapravo, gej!

Očajni: Jer nismo imali pojma kome da se obratimo, kome da se poverimo i ko bi nam pomogao da prevaziđemo ovaj šok za našu takozvanu „tradicionalnu“ porodicu.

Poraženi: Jer nismo znali – nismo znali ko je zapravo naš sin; jer nismo znali za njegovu patnju; i zato što nismo znali koga da krivimo za njegovu „travestiju/izopačenje“.

Disfunkcionalni: Zbog sopstvenog neznanja, jer smo razmišljali o strahu za svog sina i strahu za svoju zajedničku budućnost, i zbog svoje potpune nesposobnosti i nedostatka volje da prihvatimo istinu o seksualnosti svog sina.

Kao roditelji, osećali smo se usamljeno, grozno usamljeno. Naše inicijalne negativne reakcije na ove iznenađujuće vesti su čak bile pogrešno protumačene od strane našeg sina i naše ćerke. Ako naša sopstvena deca nisu razmela naš položaj, a ko će onda razumeti? Na sreću po nas, odgovor je došao od PFLAG grupe u Klivlendu. Jedan član grupe u Akronu se javljao na naše pozive i odgovarao na naša pitanja. Članica grupe u Klivlendu pozvala nas je u svoj dom i odagnala naše strahove i uverila nas da će nam roditelji, porodice i prijatelji iz PFLAG grupe pomoći na našem „putovanju“ ka prihvatanju i razumevanju. Još jedna osoba iz grupe u Klivlendu nas je kontaktirala i ponudila da nas odvede na prvi od mnogih sastanaka PFLAGa.

Četrnaest meseci kasnije, još uvek nismo „stigli“ ali smo mnogo više napredovali nego što je bilo ko od nas dvoje mogao da zamisli. Naš napredak se samo može pripisati PFLAG grupi u Klivlendu i njenim članovima i članicama. Hvala vam što nas slušate i što nam kontinuirano pružate podršku. Želimo da shvatite da svako od nas može da napravi promenu.

Preuzeto sa <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=527>

„Srce mi se slomilo na pomisao da se mučio sa tim.“

– Gej Biga, Omaha, Nebraska

Približava se prva godišnjica od kako sam otkrila da mi je sin gej. Na sajtu Amazon.com naišla sam na neke knjige koje je moj sin poručio među kojima je bila „Kako da kažete svojoj porodici i prijateljima da ste gej“. Prošlo je malo više od godinu dana od kako je naručio knjige – i nije nam rekao ništa. Srce mi se slomilo na pomisao da se mučio sa tim cele prethodne godine a da ne pominjem celu srenju školu. Moj prvi poziv bio je upućen sinu koji je bio u dugom gradu na studijama i da se dogovorimo da ga izvedem na večeru za nekoliko dana. Moj drugi poziv bio je upućen SOS telefonu PFLAG grupe u Omahi za pomoć.

Na večeri sa sinom, pitala sam ga da li je gej i rekao je da jeste. Delovalo je kao da mu je laknulo što se to otkrilo i rekli smo mu da ima našu potpunu podršku.

Bila sam na prvom sledećem PFLAG sastanku i od tada idem redovno. Podrška koju sam dobila od svih ljudi tamo je predivna. Nedavno su me izabrali da budem članica odbora i sada sam na našem panelu govornika.

Istina je: Pakao ne zna bes razbesnele mame gej muškarca! Moj cilj je da edukujem i promenim – ne želim ništa više nego da sve GLBT osobe uživaju ista prava koja imamo moj suprug i ja. Neću biti zadovoljena time da „tolerišemo različitost“ – svi mi moramo prihvatiti i proslavljati svakoga – različitost je zakon!

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=528>

„Vaše dete će uvek biti vaše dete.“

– Brenda Thompson, Orandž Kaunti, Kalifornija

Imam dvadesettrogodišnjeg sina koji je gej. Saznala sam da je gej kada je bio u osmom razredu tako što sam slučajno čula telefonski razgovor između njega i njegovog prijatelja koga je jako pokušavao da ubedi da je gej. Moja prva reakcija je bila... „opa, da li sam upravo čula to što mislim... pa dobro“, i onda sam nastavila za svojim poslom.

Zatim je počelo čekanje, čekanje da on dođe i kaže mi da je gej. Ispostaviće se da ću čekati do njegove 21 godine.

Naredne godine nakon što sam „čula“ da je gej primljen je u srednju školu za izvođačke umetnosti i naredne četiri godine svi njegovi prijatelji su bili gej, otvoreno gej preda mnom i svima drugima. Bili su u mojoj kući sve vreme i to nikada nije bilo problem. Ipak, moj sin mi i dalje nije rekao.

Nakon srednje škole, godinu dana je pohađao akademiju za izvođačke umetnosti u Njujorku, i dalje mi nije rekao. Dok nije bio tu, jedan od njegovih gej prijatelja je čak živio sa mnom jer mu je bio potreban stan na neko vreme, i to nije bio problem. Nakon godinu dana na akademiji vratio se kući i nekoliko meseci kasnije se vratio ponovo u Njujork sa svojim najboljim prijateljem koji je takođe gej, ni tad mi nije rekao. Bio je u Njujorku oko 11 meseci i onda me je pozvao jedno veče nakon što je popio nekoliko pića i reako mi je da ima nešto da mi kaže - da je gej. Rekla sam da je to u redu i pitala kako to da mu je trebalo osam godina da mi kaže. Mesec dana kasnije došao je kući i dugo smo razgovarali, rekao je da je znao da će meni to biti u redu i da nije siguran zašto mi nije rekao i da su mu svi njegovi prijatelji rekli da mi kaže jer meni to neće biti problem.

On ima 6-7 jako bliskih prijatelja i ja sam kao druga majka svima njima. Njihove porodice znaju da su oni gej ali većina njih ne priča zapravo o tome. Ja sam osoba sa kojom razgovaraju, govore o svemu. Nekoliko njih je živelo sa mnom u različitim periodima i znaju da mogu da navrate ili nazovu u bilo koje doba dana ili noći ako im je potrebno da pričaju.

Volim svoje gej dečake... moju kuću zovu „Brendina kuća gejeva“.

Krenula sam da idem u PFLAG ne zato što sam imala neke probleme sa kojima nisam mogla da se nosim ili nešto slično nego u nadi da ću moći da

ubedim druge roditelje da samo zato što je njihovo dete gej to ne znači da su oni išta drugačiji nego što su bili pre nego što su roditelji saznali da su gej. Vaše dete će uvek biti vaše dete i morate da zapamtite da ste roditelji bez obzira na sve. Roditelj bi uvek trebalo da ima bezuslovnu ljubav za svoje dete i uvek bi trebalo da je tu za svoje dete.

Ja takođe govorim na panelu govornika i ako mogu da ubedim jednog roditelja da prihvati svoje gej dete onda sam uradila ono zbog čega sam ovde.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=529>

„Ponosna sam na svoju ćerku što nije deo većine.“

– Deniz Maršal, Tejlor, Mičigen

Ja sam majka. Ja sam ponosna na svoju ćerku što nije deo većine, što je jaka i nezavisna, što naporno radi za ono što želi u životu i što se suprotstavlja onim ljudima koji ne razumeju.

Moja ćerka je takva. Ona je zdrava, pametna, duhovita i ima razumevanja za potrebe drugih ljudi. Ona voli životinje i uvek prva kaže: „Volim te, mama.“ Uvek mogu da se oslonim na nju da će biti tu za mene u bilo koje doba noći, bilo da samo želim da razgovaramo ili mi je potrebno da svrati do mene.

Jako volim svoju ćerku. Užasno mi nedostaje. Ona je gej.

Nekada davno bila je pogrešno shvaćena. Počela je da ide kod psihologa kada je imala 12 godina zato što sam ja bila zabrinuta za nju. Ona nije znala šta nije u redu, ali je znala da nije kao svi mi ostali. Bila je drugačija. Kao tinejdžerka patila je od depresije i imala je problema u školi. Kao mnoga deca koja su gej, i nju su ismevali, njeni „prijatelji“ su joj govorili da nešto nije u redu sa njom i vremenom joj je dijagnostifikovana klinička depresija. Brinula sam se da li će oduzeti sebi život. Nadam se da nijedna majka ne mora to više nikad da doživi. Ona je moje dete i ništa nisam želela više nego da je ona srećna. Zar nije tako sa svakom majkom? Sve što je ona želela jeste prihvatanje i podrška od svoje porodice i prijatelja, a ne da ljudi bulje i upiru prstom.

Volim svoju ćerku i jako sam ponosna na izbore koje je napravila i na mudrost koju poseduje. Ona je moj najveći poklon od Boga. Bez prihvatanja na ovom svetu, svi bismo mi bili usamljeni. Džesika Elizabet je moj ponos i moja radost. Mislim da mi je Bog dao nju kako bih naučila prihvatanje.

Preuzeto sa <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=1189>

„Borite se ljubavlju - putovanje jedne majke“

– Stiv Markus, Ročester, Njujork

Sedeli smo na kauču i pričali i smejali se u stanu mog brata – moja majka, nekoliko prijatelja mog brata i ja. Omiljena muzika mog brata je svirala u pozadini. Izgleda kao svakodnevna, uobičajena scena koja bi mogla da se odigrava bilo gde u svetu. Osim što nije. Moj brat je bio u susednoj sobi, umirao od AIDSa a moja majka je prolazila kroz početne faze transformacije koja će zauvek promeniti njen svet.

Svako ko volontira za ispitivanje nove vakcine ima razlog zašto je tu. Svako ima drugačiju priču da ispriča ali svi su vođeni željom da budu deo napora da se istinski zaustavi pandemija AIDSa za koji se do sada procenjuje da je ubio 25 milona ljudi širom sveta i da ima oko 33.4 miliona ljudi koji trenutno žive sa bolešću. Nisam mogao da volontiram za studiju Ročester Viktori Alijanse zato što imam AIDS a njihove studije su samo za ljude koji su HIV negativni. Ipak, spremno sam prihvatio priliku da radim kratko vreme kao edukator zajednice, zato što sam preživeo smrt svog brata, svog partnera i nebrojeno mnogo prijatelja ali i zato što sam imao istu nadu - da ću napraviti razliku i doprineti kreiranju sveta bez AIDSa za milione ljudi koje nikada nisam i nikada neću upoznati.

Prošle godine sam bio na predstavi „BORITE SE LJUBAVLJU“, pozorišno/muzičkoj prezentaciji o AIDSu. Predstavu su producirali i izveli učenici iz okoline Ročestera koji pohađaju srednju školu i studenti iz zapadnog dela savezne države Njujork. Kao deo predstave, izvođači su izvodili kratke monologe o svojim ličnim iskustvima sa AIDSom. Ove godine, predstava se izvodi po četvrti put i uključice kratke monologe o iskustvima sa AIDSom koje su prikupili od članova zajednice u Ročesteru. Ovi kratki segmenti će brzo biti izvođeni i jedan od njih u trajanju od oko 2-3 minuta će biti o mojoj majci. Poslednja od četiri zakazana izvođenje biće 25.jula da obeleži njen 92.rodjendan. U nastavku je njena priča.

Moja majka je rođena 1918. godine kada se završio Prvi svetski rat sa 16 miliona žrtava kao i godine kada je bila velika epidemija gripa koja je napala 1/5 svetske populacije i procenjuje se da je ubila 50 miliona ljudi. Bila je jedno od troje dece istočnoevropskih imigranata koji su se doselili malo pre toga u SAD i odrasla je u siromašnoj porodici u onome što se sad zove Istočni Harlem na Menhetnu. Udala se za mog oca tokom Drugog svetskog rata i preselila se u socijalni stan gde i sada živi, 60 godina kasnije. Imali su troje dece: mog starijeg brata koji je nedavno

otišao u penziju iz Ministarstva za mentalno zdravlje savezne države Konektikat i ima ženu i dve ćerke, mog mlađeg brata koji je radio godinama u dnevnom boravku za AIDS na Menhetnu i mene, srednje dete. Moja majka je radila kada je bila mlađa ali je prestala da bi podigla porodicu i onda se vratila nazad na posao kada sam ja bio tinejdžer i nastavila da radi do svoje 87. godine većinom kao sekretarica svetski priznatog hirurga u Zdravstvenom Centru Njujork Univerziteta koji je i dan danas zove da vidi kako je. Bila je kao mama generacijama mladih medicinskih radnika i njena „usvojena deca“ i dalje s vremena na vreme kontaktiraju iako su raštrkani svuda po svetu i mnogi od njih su na važnim pozicijama u veliki zdravstvenim institucijama. Poslednjih godina njenog života moja baka po majci je živela sa nama u našem stanu u Stivesant taunu.

Iako je naša porodica imala problema tokom godina, kao što ih imaju mnoge porodice, moji roditelji su uradili sve što je bilo u njihovoj moći da ispune naš dom ljubavlju i osećanjem sigurnosti. Aktivno su se interesovali za sve što radimo, ohrabrivali nas, obezbeđivali za nas, i postarali se da u svim okolnostima znamo da smo bezuslovno voljeni. Kao i svi roditelji, nisu uvek bili sigurni koji je najbolji način da se ophode u teškim situacijama, ali su uvek davali sve od sebe i mi smo uvek znali da postoji neograničen rezervoar ljubavi čak i u najproblematičnijim okolnostima.

Jedne večeri u avgustu 1990. moja baka koja je imala preko 100 godina u tom trenutku i nedavno smeštena u dom za stare je umrla; tačno 12 sati pre toga, moj otac koji je bio savršeno zdrav neočekivano je umro od srčanog udara dok je pravio doručak i kafu u kuhinji. Moj mlađi brat koji je živio na drugom kraju grada od moje majke umro je u martu 1992. Moja majka je ostala sama na Menhetnu ne samo da se nosi sa svim finansijskim i drugim životnim obavezama od kojih ju je moj otac uvek štiti nego takođe da se nosi sa tim da se jedan od njenih sinova odselio u naizgled dalek grad Ročester sa „prijateljem“ koji ima AIDS. Još uvek nije znala da je njeno drugo dete – ja – dijagnostifikovan sa AIDSom krajem 1980ih i da nikada nismo razgovarali – i u to vreme nikada nisam osetio potrebu da joj kažem – o tome da sam ja HIV pozitivan jer sam znao da će to poremetiti i srušiti njen krhki i pažljivo napravljen, zaštićen svet. Kao i većina porodica koje su odrasle 1950ih, za našu porodicu seks nije bila tema razgovora, homoseksualnost još manje – dakle nešto kao planeta sa vanzemalcima u alternativnom univerzumu koja je bila daleko izvan okvira mojih roditelja i njihovog razumevanja toga šta čini svet u kome oni žive.

Moja majka je izvanredna žena – inteligentna, šarmantna, prijatna, veoma duhovita, brižna, ostvarena i sa 92 godine izvanredno lepa sa licem bez linija i glatko kao u žene duplo mlađe. Zainteresovana je za sve što se dešava u svetu i može da vodi razgovor o naftnoj mrlji u Zalivu sa istom lakoćom kao i o objavljivanju najnovijeg snimka pobesnelog Mel Gibsona. Ali ona nikada nije bila u stanju da vidi ili da ceni tu fantastičnu i divnu damu u sebi. Iznutra, ispunjena je beskrajnim i bezgraničnim lavirintom sumnji, strahova i nesigurnosti koje su veoma ograničile njen svet i često je ostavile u dubokim depresijama. Ovo je postalo puno gore nakon smrti moje bake i mog oca.

Kada je moj mlađi brat prvo saopštio našoj majci da je gej, njena inicijalna reakcija pred drugima bila je da je „ona uvek sumnjala ali nikada nije želela da to čuje“. Kada sam joj rekao da se selim u Ročester sa Majklom to joj je bilo jako teško da prihvati i jedva da je mogla da priča o tome mesecima; njena osećanja bila su izražena kroz bes ali ja sam znao da se više radilo o strahu i brizi jer su novine svakog dana bile pune horor priča o AIDSu i ona je bila duboko uplašena i zabrinuta zbog stvari o kojima nije mogla da smogne snage da govori. Nikada nije to mogla da iskomunicira na dobar način Majklu tokom osam godina naše veze i on je preminuo od AIDSa 1994.godine.

U sred svega ovoga došla je inicijalna dijagnoza mog brata da ima toksoplazmozu. Nije želeo da ima biopsiju mozga kako bi potvrdio dijagnozu i doktori su ga lečili od toksoplazmoze. Ipak, na kraju se ispostavilo da je u pitanju limfom, i iako je njegova lezija inicijalno reagovala dobro na terapiju, uskoro su se pojavile još tri lezije i onda se proširile po celom telu. Jednog dana, pokušavao je da nazove telefonom svog doktora i nije mogao da pogodi brojeve; ja sam morao da nazovem za njega. Oko nedelju dana kasnije, nije se javljao na teledon i našli smo ga na podu njegovog stana gde je navodno proveo noć jer nije mogao da ustane. Ali bio je živ i njegovi prijatelji su napravili raspored tako da je neko sa njim u svakom trenutku.

Moja majka je bila uz njega koliko god je to bilo moguće. Na početku, moj brat je bio svestan i mogli smo da razgovaramo sa njim ali se vremenom izgubio i iako je mogao da nas čuje nije mogao da odgovori kada smo pričali sa njim. Moja majka je provodila vreme sa njim i po prvi put u svom životu, provodila je vreme sa gej (i strejt) muškarcima i ženama – za koje je sve mislila da su ljubazni, puni poštovanja i uopšte ne različiti od drugih ljudi koje je poznavala. Mogla je da vidi koliko vole mog brata, i kako ga dobro neguju. Uživala je u njihovom društvu, smejala se sa njima, plakala sa njima i pronalazila utehu u njihovoj brizi

i saosećanju; sa 74 godine pošla je na neočekivano, i u tom trenutku neželjeno putovanje koje će uzdrmati njen svet u više od jednog aspekta.

Niko od nas nije mislio da će ona moći da preživi umiranje i na kraju i smrt jednog od njenih sinova. Pored njene dve unike koje duboko voli, mi smo bili njen svet; mi smo bili sve o čemu je mislila i sve za šta je brinula, mi smo bili njen život. Čekali smo da se raspadne. Ali, nešto se desilo u tih poslednjih nedelja dok je moj brat lebdeo između svesnog i besvesnog stanja.

Tokom onoga što je, bez sumnje, bilo najgore vreme njenog života, našla je snage da se nosi sa situacijom sa lepotom, hrabrošću, dostojanstvom i sa beskrajnim saosećanjem ne samo sa mojim bratom i njenim sinom nego i sa svim njegovim prijateljima koji su u ovom periodu vremena formirali vojsku za podršku njemu. U toku najgore stvari koju je mogla da zamisli, počela je, tako lagano da otvara vrata koja su bila čvrsto zatvorena od trenutka kada je rođena. Dozvolila je sebi da upozna i uživa u drušvu gej prijatelja mog brata a dozvolila je i njima da uživaju u njoj. Izabrala je da ne stoji po strani nego da se priključi krugu ljubavi koji je okruživao mog brata. Možda ipak najbitnije od svega, uradila je nešto što je zasigurno jako teško ljudima njenog godišta i njene generacije – dozvolila je sebi da raste i proširuje svoje vidike u neobičan i nepoznat svet koji je bio u potpunosti izvan njenog iskustva, i svet koga se plasila zato što joj je bio toliko potpuno nepoznat.

Možda ova promena stava može biti nešto što se uzima zdravo za gotovo u današnje vreme, ali u stvarnosti to jeste – i nastavlja da bude – ogromna promena u razmišljanju i duboko ukorenjena borba za mnoge ljude tih generacija koje su odgajane u prvoj polovini XX veka i verovatno nastavlja da bude takođe za mnoge u generacijama nakon tih. I za nju, to nije bila privremena promena. Iako to i dalje nije laka ili udobna tema za nju, danas mogu da razgovaram sa njom o tome da sam gej i da ne razmišljam puno da li mogu da kažem „Da li si znala da je XYZ gej?“ Možemo čak, s vremena na vreme, da se smejemo tome. A što je još bitnije, posmatra Karla, mog trenutnog partnera, kao sina i ponaša se prema njemu sa istom ljubavlju koju je uvek rezervisala za svoje troje dece, snaju i unučiće. I on joj uzvraća ljubav na brojne načine i neverovatno je dobar prema njoj. Zapravo, često pomislim - i kažem joj ovo redovno – da ga voli mnogo više nego mene; tako bar izgleda dobar deo vremena.

Želim da odam priznanje toj potpuno izvanrednoj, hrabroj i veoma skromnoj dami zato što sam osoba koja sam postao i zato što vodim život kakav vodim. Ali

moram da priznam to je uzbudljivo i da me ispunjava osećanje da odajem priznanje njoj, Majklu, mom bratu i mnogim drugima koje sam poznavao tako što sam učinio konkretan korak i radio sa Ročester Viktori Alijansom da napravim promenu u životima miliona ljudi koji su rođeni ili koji će se tek roditi, pružajući im nadu za budućnost gde je sad trenutno samo znak pitanja, i nadu da će odrastati u svetu u kom nema AIDSa. Svakog dana se probudim s nadom da će drugi volontirati da učestvuju u ispitivanju vakcine ne samo da bi pomogli nepoznatoj grupi ljudi ali i da odaju priznanje, na najdublji mogući način, onim ljudima u njihovim životima koji su učinili svet boljim mestom za život.

Da li može postojati smislenije priznanje nekome nego da postanete deo napora koji će na kraju spasiti milione i milione života, danas i u budućnosti?

Borite se ljubavlju! Moja majka se tako borila, na jedini način na koji je znala kako i na načine koje možda neće moći u potpunosti da ceni, pobedila je. Isto možete i vi.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=1328>

„Obecavam da ću zaustaviti svet kada počne glupavo da razmišlja.“

– Kerol Lusi, Oakton, Virdžinija

Prvo sam posumnjala da je Ted gej kada je imao 3 ili 4 godine; igrao se sa lutkama i voleo je da su maskira i generalno se ponašao „ženstveno“. Ja sam radila u Američkoj Asocijaciji Psihijatarata i bila sam tamo kada su skinuli homoseksualnost sa liste bolesti i na kraju je puno gej ljudi došlo tu da radi. Imala sam gej prijatelje i kolege i znala sam da to nije izbor. Mislila sam da kada bude došlo vreme za to, ako je on gej, da ću ga prihvatiti. Ali sam se nadala da nije gej. Kada je Ted imao 10 godina rekao mi je, sa suzama u očima da misli da je možda gej. Ja sam rekla „pa ako jesio, onda jesi, ne možemo ništa da uradimo po tom pitanju, i ja ću te voleti bez obzira na sve.“ Pitala sam ga da li bi želeo da ode kod psihologa ali je rekao da ne. Gej kolega mi je rekao za PFLAG i dao mi je broj telefona, ali ja nisam nazvala. Osetila sam da mi nije bilo potrebno, da ću se nositi sa tim kad bude došlo vreme, ali sam se nadala da nije gej. Rečeno mi je da ima problema sa rodnim identitetom i pokušala sam da ga usmerim ka više stvari „za dečake“ ali nisam išla na sastanke PFLAG grupe i dalje se nadajući da nije gej. Sada znam da bi odlazak na sastanak PFLAG grupe učinio realnijim to što je on gej nego što sam bila spremna da se suočim. Gledala sam ga kako odrasta misleći da možda nije stvarno gej ali ako jeste ja ću ga prihvatiti i voleti. Nisam zapravo bila u fazi poricanja, ali sam se nadala da nije tako.

Kada je imao 21 godinu rekao je da misli da je biseksualan. Rekla sam: “To nije život koji bih ja izabrala za tebe, ali ako jesi onda jesi, ne možemo ništa uraditi po tom pitanju, i voleću te bez obzira na sve.“ Mislila sam da „još uvek ima nade da će izabrati devojkicu“. Ali kada je imao 22 godine, i posetio me je na raspustu sa postdiplomskih studija, njegove polusestre su ga zadirkivale o tome da li izlazi sa nekim. Kada su one otišle, rekao mi je da izlazi sa dečkom i da je definitivno gej. I ja sam rekla: “To nije život koji bih ja izabrala za tebe, ali ako jesi onda jesi, ne možemo ništa uraditi po tom pitanju, i voleću te bez obzira na sve.“ A on je odgovorio: “To si rekla i ranije i to mi slama srce!”

Bila sam poražena! Rekao je da je ta rečenica isto kao kada bih svom mužu koji je crnac rekla da to što je on crnac nije život koji bi ja za njega izabrala! Bila sam prestravljena da nakon što sam bila tako sigurna da ću ga prihvatiti, tako sigurna da ovo neće biti problem, da sam povredila svoje dete kada je taj trenutak konačno došao.

Vratio se nazad na fakultet a ja sam otišla onlajn i našla PFLAG. Čitala sam priče drugih roditelja. Plakala sam. Za nekoliko nedelja bio je sastanak u blizini i ja i moj suprug smo otišli. Otkrila sam da nisam sama. Tu su bili ljudi koji razmeju, koji su bila na tom mestu, uradili to, rekli glupe stvari i ljudi koji mogu da mi pomognu da dođem do potpunog prihvatanja koje sam mislila da imam ali zapravo nisam imala sve ove godine.

Ironija je da je sastanak PFLAG grupe u Severnoj Karolini na koji je otišao Ted bilo ono što nam je pomoglo da zarastu rane. Nakon sastanka, nazvao je da kaže kako roditelji, kada im se dete autuje, automatski pomisle na Metju Šeparda i da su uplašeni za bezbednost svog deteta. Ja sam povikala: „DA! To je baš ono što sam ja pomislila.“ PFLAG me je naučio kako da napravim odnos sa svojim sinom, kako da razgovaram sa njim. PFLAG je mesto gde mogu da kažem bilo šta bez straha od osude ili kritike.

Biti saveznik je jako bitno. Kada se bilo koja manjina bori za prihvatanje, pomoć većine je ključna. Predrasude počinju da se pobeđuju kada većina da jednak status manjini. Sa nedavnim samoubistvima mladih ljudi koji su doživeli nasilje zato što su gej ili je neko smatrao da su gej, potreba za saveznicima nikada nije bila veća ni hitnija. Retorika homofoba koja je puna mržnje koju koriste mnogi političari i verski lideri, čini da je ključno da ustanemo u odbranu naše dece i prijatelja. Saveznici pomažu da se osobe koje su gej ili lezbejke osećaju bezbedno i da nisu sami. Šta su saveznici opisano je u divnoj pesmi koja se zove „Savezničko obećanje“ i poslednji stihovi su moji omiljeni:

„Obećavam da ću uraditi svoj deo.

Obećavam da ću biti uz tebe.

(moj omiljeni) Obećavam da ću zaustaviti svet kada počne glupavo da razmišlja.

Obećavam da ću verovati u tebe, čak i kada si izgubio/la veru u sebe.

Tu sam za tebe.

Preuzeto sa: <http://community.pflag.org/Page.aspx?pid=1335&frcrld=1>

„Iznenada sam shvatio koliko je hrabra i plemenita što je to podelila tako otvoreno sa mnom.“

– Erik M., Sinsinati, Ohajo

Tokom prethodnih nekoliko godina, primetila sam promene kod svoje ćerke. Naravno, bile su tu i normalne fizičke i emotivne promene koje se očekuju kod tinejdžera, ali ove su bile drugačije. Skoro kao da zazire od veza, imala je samo nekoliko bliskih prijatelja i postala je sve više društveno izolovana. Ja bih je okarakterisala kao „depresivnu“ ali ona je u najmanju ruku bila „kućni tip osobe“. Pred kraj osmog razreda, počela je da postavlja pitanja o mojoj seksualnosti, kada i kako sam znao svoju seksualnu orijentaciju.

Iako je svačije putovanje drugačije, moje je bilo malo jedinstvenije. Kao tinejdžer nisam znao niti sumnjao da sam gej. Zapravo sam imao drugaricu u koju sam ozbiljno bio „zaljubljen“. Po standardima većine ljudi bio sam „dobro dete“, mlad i naivan i napravio sam neke loše odluke koje su dovele do toga da je ona zatrudnela u drugoj godini srednje škole kada sam imao samo 15 godina. Bili smo čvrsto odlučili da se držimo zajedno i da ne postanemo „statistika“. Iz tog razloga smo se odselili od roditelja sa 16 godina, završili srednju školu, venčali se i počeli svoje putovanje ka fakultetu. Nismo bili stereotipična porodica ali smo bili posvećeni cilju i „pravoj stvari“.

Kako se naše putovanje nastavljalo oboje smo započeli karijere i nastavili svoj porodični život. Ja sam počeo da dovodim u pitanje osećanja i da se pitam šta je zapravo „normalno“. Moja (bivša) žena i ja smo imali nekoliko iskrenih razgovora o seksualnosti. Kako se dinamika naše veze menjala, mi smo izgurali, potražili psihologa i pokušali da se fokusiramo na blagoslove koje smo imali u životu. Nekoliko godina kasnije i još dvoje dece kasnije, život je doneo zanimljiv zaplet i kao da se tona cigli svalila na mene, ja sam shvatio da sam zapravo gej. Iako je autovanje bila najteža stvar koju sam ikada uradio, to je ujedno bila i odluka koja je mi donela najviše slobode od svih odluka koju sam ikada napravio.

Premotajmo još nekoliko godina unapred i eto me kako stojim u svojoj radnoj sobi i moja ćerka mi kaže: „Tata, mislim da sam ja gej.“ Na iznenađenje većine ljudi, moja reakcija je bila kao reakcija većine roditelja: „Jesi li sigurna?“, „Ti si previše mlada da bi donela takvu odluku.“, „Pusti da malo prođe vremena i razmisli više o tome...“ Čuo sam sebe kako pokušavam da je ubedim zašto ne bi trebalo da dođe do ovog zaključka i setio sam se svog iskustva autovanja. Iznenada

sam shvatio koliko je hrabra i plemenita što je to podelila tako otvoreno sa mnom. Ipak, takođe sam shvatio da je na određen način donošenje takvog zaključka sa 15 godina podjednako teret kao bilo šta sa čim sam se ja suočio tokom svojih tinejdžerskih godina. I ona se takođe osećala izolovano, posramljeno i ponekad nesigurno u budućnost.

Kao roditelj, moja uloga je da volim, štitim i obezbedim za svu svoju decu. Ovo je uloga koju sam uvek ozbiljno preuzimao. Tako da kada je Tejlör pošla u srednju školu, činio sam sve što sam mogao da zaštitim njena osećanja. Ispravno ili pogrešno, zamolio sam je da bude oprezna u deljenju svoje seksualnosti sa bilo kim. Želeo sam da se oseća uključenom i dobrodošlom u svojoj novoj sredini. Ovo je bila njena šansa da počne stvari iz početka! Prvi dan škole bio sam presrećan kada se vratila posle časova i rekla da je imala „sjajan dan“! Laknulo mi je i imao sam nadu da će srednja škola za nju biti puna zabavnih i divnih uspomena kako bi i trebalo da bude.

Na žalost, već sledećeg dana stvari su krenule na gore. Tejlör je došla kući uznemirena jer ju je neka devojčica pitala da li je gej. Tejlör je rekla da ne može ni da potvrdi ni da porekne... i umesto toga je samo odšetalala. Posmatrajući njeno lice, znao sam da se Tejlör oseća posramljeno kako je reagovala na to. Osećala je da nema ničega čega bi se stidela, i osećala je krivicu jer je porekla ko je ona... Osetio sam olakšanje.

U narednih nekoliko nedelja stvari su eskalirale. Devojčice su komentarisale pred Tejlör, bacale stvari na nju na času, ismevale je i izolovale je. Tejlör je brzo postajala depresivna i nije želela da ide u školu... Stvari su morale da se promene. Njena majka i ja smo zvali i posećivali školu. Nismo hteli da tolerišemo nasilje i na sreću nije htela ni škola.

Počeli smo da tražimo sisteme podrške u našem kraju koji bi nam pomogli da prebrodimo ovo teško vreme. Škola je povezala Tejlör sa socijalnim radnikom/savetnikom koji joj je pomogao kroz neke probleme koje je imala. Dok je Tejlör pretraživala internet jedne večeri pronašla je nekoliko različitih grupa i želela je da se uključi. Rekla mi je za PFLAG grupu i za Gej Strejt Alijansu u nekim lokalnim školama. Kako je sreća htela, socijalni radnik/savetnik u školi je rekao Tejlör da u njenoj školi pokreću GSA.

Kako su meseci prolazili, ove dve grupe pružile su Tejlör nešto što nije osetila veoma dugo... uključenost i dobrodošlicu. Iako i dalje oseća da je drugačija, ne brinem se da se oseća izolovano. Po prvi put ima prijatelje koji su gej i koji se

identifikuju sa njom. Ti drugi tinejdžeri i tinejdžerke se takođe susreću sa istim svakodnevnim problemima kao ona, ali isto tako poseduju jedinstvenost jer nisu strejt. Tokom tinejdžerskih godina ljudima je potrebno da imaju osećaj zajednice i pripadnosti možda mnogo više nego tokom drugih perioda u životu. Kao roditelj, jako sam zahvalan ovim grupama i drugim inicijativama koje pružaju podršku (kao što je Omladinski samit) koje imamo u našoj lokalnoj zajednici. U vreme kada mediji obiluju pričama o nasilju i samoubistvima među tinejdžerima ne spuštam skroz svoj gard i ne opuštam se potpuno... ali postoji određeno osećanje utehe u činjenici da Tejlor ima grupu vršnjaka koji je podržavaju.

Preuzeto sa <http://community.pflag.org/page.aspx?pid=1393>

